

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyně JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobce: **VELEBA, MILICHOVSKÝ a spol.**
insolvenční správce dlužníka SLOVLIKER ČR, s. r. o.
sídlem Koliště 259/55, Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č. j. 27255-2/2016-900000-304.4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Předmětem sporu je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zabránění zboží (neznačeného lihu).
- 2. Celní úřad pro Zlínský kraj provedl dne 29. 7. 2015 místní šetření v provozovně SLOVLIKER ČR, s. r. o. na adrese Lidická 1322, Kunovice (v bývalém daňovém skladu), v rámci kterého bylo vysloveno zajištění neznačeného lihu. Poté celní úřad dne 28. 8. 2015, pod č. j. 40666-2/2015-640000-61, vydal rozhodnutí o zajištění. Odvolání

insolvenčního správce dlužníka SLOVLIKER ČR, s. r. o. (žalobce) proti rozhodnutí o zajištění bylo zamítnuto rozhodnutím Generálního ředitelství cel ze dne 18. 12. 2015, č. j. 58611-2/2015-900000-304.4.

3. Dne 2. 3. 2016 zahájil celní úřad s insolvenčním správcem řízení o zabránění neznačeného lihu, v němž rozhodnutím ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9981-5/2016-640000-12, rozhodl o zabránění zboží. Konkrétně výrokem I. rozhodl podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu, ve znění pozdějších předpisů, o zabránění zboží obsaženého v tabulce č. 1 (nedenaturovaný líh obsažený ve výrobcích s celkovým obsahem lihu v těchto výrobcích nejméně 15 % objemových lihu) a konstatoval, že vlastníkem uvedeného zabraněného zboží se podle § 22 odst. 4 zákona č. 676/2004 Sb. stává stát.

Tabulka č. 1: Zboží zabrané podle výroku I. rozhodnutí o zabránění

Položka a	Balení (skleněné lahve v litrech)	Obsah lihu v %	Množství (ks)
1	Královský Panákův Gin - 0,7	40	8
2	Královská Lemon Vodka - 0,7	40	350
3	Slovácká Panáková Meruňkovice - 0,5	38	450
4	Královský Panákův GIN - 0,7	40	48
5	Bylinná Hořká jemná - 0,7	40	224
6	Královský Panákův GIN - 0,7	40	5
7	Bylinná hořká - 0,7	40	40
8	Bylinná hořká jemná - 0,7	40	313
9	Lihovina s aroma rumu - 1	40	10
10	Lihovina s aroma vodka - 1	40	6
11	Lihovina s aroma hořká - 0,7	40	8
12	Lihovina s aroma broskev - 0,7	38	24
13	Lihovina s aroma vodka - 0,7	40	3
14	Lihovina s aroma vodka - 0,7	40	5
15	Lihovina s aroma rumu 0,7	45	36
16	Královská Lemon Vodka - 0,7	40	364
17	Královská Medová Vodka - 0,7	40	5
18	Královská Medová Vodka Jemná - 0,7	40	504
19	Královská Panáková Borovička - 0,7	40	120
20	Královská Panáková Vodka - 0,7	40	359
21	Královská Panáková Vodka velmi jemná - 0,7	40	55
22	Královská Panákův FERNET - 0,7	40	1
23	Královská Peach Vodka - 0,7	40	3
24	Královský Medvědí Brum - 0,7	45	271
25	Královský Medvědí Brum - 0,7	45	372
26	Královský Panákův Fernet Citrus - 0,7	40	40
27	Královský Panákův Fernet Classic - 0,7	40	16
28	Královský Panákův Gin - 0,7	40	2747
29	Slovácká Panáková Hruškovice - 0,5	38	21860
30a	Slovácká Panáková Meruňkovice - 0,5	38	21105

30b	Slovácká Panáková Meruňkovice - 1	38	28
31	Slovácká Panáková Vodka - 0,5	38	30
32	Slovácký Panákův GIN - 0,7	40	488
33a	Slovácký Panákův UM - 0,5	38	41847
33b	Slovácký Panákův UM - 1	38	1974
34	Slovácký Tuzemský Panák - 0,5	38	6006
35	Slovácký UM Jemný - 1	38	1

Výrokem II. celní úřad rozhodl o zabrání zboží podle § 69 odst. 2 písm. b) zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, ve znění pozdějších předpisů, uvedeného v tabulce č. 2. Také v tomto případě celní úřad konstatoval, že vlastníkem zabraného zboží se stává stát podle § 70 odst. 1 zákona č. 307/2013 Sb.

Tabulka č. 2: Zboží zabrané podle výroku II. rozhodnutí o zabrání

Položka č.	Balení (plastové barely)	Obsah lihu v %	Množství (kg)
36	Hruška aroma	45	50,88
Položka č.	Balení (skladovací kovové nádrže)	Obsah lihu v %	Množství (l)
37	Lih jemný	96,2	1650
38	Lih bezvodý	99,9	7960

4. K odvolání insolvenčního správce žalovaný změnil napadené rozhodnutí tak, že upravil odkazy na ustanovení právních předpisů obsažených ve výroci I. a II. správního orgánu I. stupně. Žalovaný konstatoval, že zboží zabrané ve výroku I. je zabráno podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 676/2004 Sb. a zboží uvedené ve výroku II. podle § 69 odst. 2 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb.; ve zbytku rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí obsahu žaloby

5. Insolvenční správce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou z důvodu, že žalovaný nesprávně posoudil porušení povinností dlužníka.
6. Dne 26. 6. 2012 vydal Celní úřad Uherské Hradiště exekuční příkaz prodejem movitých věcí, v němž byl dlužník poučen o zákazu nakládat se sepsanými věcmi. Při respektování poučení dlužník s lihem nenakládal. Nemohl tedy porušit povinnost označit lih ve spotřebitelském balení podle § 3 odst. 1 zákona č. 676/2004 Sb. poté, co mu bylo oprávnění k provozování daňového skladu zrušeno. Spáchání deliktu podle § 19 odst. 1 písm. a) zákona č. 676/2004 Sb., resp. dle § 59 odst. 1 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb. je tedy vyloučeno. Žalovaný nedostatečně zohlednil, že v době, kdy bylo dlužníkovi povolení k provozování daňového skladu odňato, nemohl s lihovinami jakkoli nakládat v důsledku inhibitoria a nemohl je označit podle zákona o povinném značení lihu.
7. K situaci navíc přispěl sám správní úřad, který navzdory vydanému exekučnímu příkazu exekuci v přiměřené době neprovedl. Správní úřad tedy na jedné straně zakázal dlužníkovi s věcmi nakládat, nicméně v roce 2016 zboží zabral z důvodu tvrzeného správního deliktu. Postup správního úřadu v rámci exekuce tak podle žalobce představuje liberační důvod, neboť vzniklý stav nemohl dlužník ovlivnit. K tomu žalobce odkázal na judikaturu správních soudů, z níž plyne, že následky dysfunkce veřejné moci nelze klást k tíži jednotlivce.

8. Postup žalovaného byl rovněž v rozporu se základními zásadami insolvenčního řízení vyjádřenými v § 5 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgány svým postupem zkracují majetkovou podstatu dlužníka, čímž zhoršují možnost dílčího uspokojení věřitelů přihlášených do insolvenčního řízení. Žalobce upozornil na odlišnost stanoviska žalovaného obsaženého v napadeném rozhodnutí a stanoviska správního orgánu I. stupně obsaženého v přípisu ze dne 19. 6. 2015 ohledně možnosti prodeje zboží v dražbě. Podle žalobce není dán důvod pro zabránění a propadnutí předmětného zboží. Zboží by mělo být zpeněženo při splnění podmínek stanovených celním orgánem (prodej neznačeného lihu k přepracování pouze držiteli příslušného oprávnění) a výtěžek by měl představovat příjem majetkové podstaty dlužníka.
9. Na základě popsanych důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, případně i jemu předcházející rozhodnutí celního úřadu, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl tvrzené nedostatky napadeného rozhodnutí. Má za to, že řádně vypořádal odvolací námitky a že podaná žaloba je bezpředmětná. V podrobnostech odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí.
11. K námitce, že nemohla být porušena povinnost označit výrobky v průběhu inhibitoria, žalovaný odkázal na strany 4 až 6 napadeného rozhodnutí, kde se uvedenou argumentací žalobce zabýval.
12. Co se týče namítaného porušení zásad insolvenčního řízení, žalovaný zdůraznil, že dnem nabytí právní moci rozhodnutí o zabránění lihu přecházejí věci do vlastnictví státu (§ 42d odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů). S propadnutými nebo zabranými výrobky se podle § 42d odst. 3 citovaného zákona naloží způsobem stanoveným zvláštními předpisy (např. zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích) nebo se tyto výrobky zničí.
13. V posuzovaném případě byl zajištěn líh, který se v okamžiku zajištění nacházel ve volném daňovém oběhu. Správce daně podle § 78 zákona o spotřebních daních může povolit v daňovém skladu jeho zpracování a předmětný neznačený líh tak může být dán do dražby [§ 2 písm. a) zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách, ve znění pozdějších předpisů]. Výtěžek z dražby by připadl státu. Postupem správce daně nedošlo ke zkrácení majetkové podstaty dlužníka, ani ke zkrácení věřitelů přihlášených do insolvenčního řízení.
14. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

15. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.

16. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
17. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
18. V posuzované věci žalobce zpochybňuje závěry žalovaného, že byly naplněny zákonné důvody pro zabrání vybraných výrobků podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 676/2004 Sb., resp. podle § 69 odst. 2 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb.
19. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti.
20. SLOVLIKER ČR, s. r. o. byl oprávněným provozovatelem daňového skladu, ve kterém vyráběl vybrané výrobky (lihoviny); povolení k provozování daňového skladu mu bylo vydáno dne 4. 11. 2010. Rozhodnutím Celního ředitelství Olomouc ze dne 6. 8. 2012, č. j. 4400-4/2012-130100-23, mu bylo povolení k provozování daňového skladu odejmuto.
21. Dne 7. 6. 2012 byla vůči dlužníkovi SLOVLIKER ČR, s. r. o. zahájena daňová exekuce. Neznačený líh byl Celním úřadem Uherské Hradiště sepsán v protokolu o soupisu movitých věcí ze dne 26. 6. 2012, č. j. 6826-2/2012-136400-021, k exekučnímu příkazu prodejem movitých věcí z téhož dne, ve znění rozhodnutí o změně exekučního titulu ze dne 27. 7. 2012.
22. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 3. 3. 2015, č. j. KSBR INS 32736/2014-A-26, byl zjištěn úpadek dlužníka SLOVLIKER ČR, s. r. o. a insolvenčním správcem byl určen žalobce. Následně byl usnesením ze dne 3. 6. 2015, č. j. KSBR 30 INS 32736/2014-B-10, na majetek dlužníka prohlášen konkurs.
23. Dne 29. 7. 2015 provedli příslušníci Celního úřadu pro Zlínský kraj místní šetření v provozně SLOVLIKER ČR, s. r. o. na adrese Lidická 1322, Kunovice, přičemž zde zjistili skladování 52 154,3 litrů neznačeného lihu ve spotřebitelském balení podle § 15 odst. 2 písm. a) bod 1 zákona č. 307/2013 Sb. Dále bylo zjištěno skladování neznačeného lihu v jiném než spotřebitelském balení v množství 9610 l, přičemž při stanovení množství tohoto neznačeného lihu se vycházelo z výsledků zaznamenaných v protokolu o místním šetření ze dne 10. 8. 2012, č. j. 8965/2012-136400-024, jehož předmětem byla inventarizace zásob podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, po odejmutí povolení k provozování daňového skladu.
24. Následně dne 28. 8. 2015 vydal celní úřad pod č. j. 40666-2/2015-640000-61 rozhodnutí o zajištění neznačeného lihu podle § 58 odst. 3 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb. Odvolání žalobce Generální ředitelství cel rozhodnutím ze dne 18. 12. 2015, č. j. 58611-2/2015-900000-304.4, zamítlo a potvrdilo rozhodnutí celního úřadu o zajištění.
25. S ohledem na rozbory vzorků celní úřad dne 27. 10. 2015 a 2. 3. 2016 rozhodl o vrácení některých položek neznačeného lihu zajištěného rozhodnutím ze dne 28. 8. 2015. O zabrání zbylé části zajištěného neznačeného lihu bylo s dlužníkem zahájeno řízení, v němž dne 21. 4. 2016 vydal celní úřad rozhodnutí o zabrání zboží, č. j. 9981-5/2016-640000-12 (zabrané výrobky specifikovány v bodě 3 rozsudku). K odvolání žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí dílčím způsobem změnil právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto o zabrání zboží; ve zbytku odvolání zamítl a rozhodnutí celního úřadu o zabrání neznačeného lihu potvrdil.

26. Stěžejní námitkou obsaženou v podané žalobě je argumentace žalobce, že nemohlo být rozhodnuto o propadnutí věci pro porušení povinnosti označit líh, neboť dlužníkovi bylo exekučním příkazem znemožněno s neznačeným lihem jakkoliv nakládat.
27. V předmětném případě bylo výrokem I. prvostupňového rozhodnutí rozhodnuto o zabrání neznačeného lihu ve spotřebitelském balení, na který se vztahuje povinnost značit líh podle § 3 odst. 1 zákona č. 676/2004 Sb., a výrokem II. o zabrání neznačeného lihu, který nebyl ve spotřebitelském balení, na nějž se vztahuje povinnost značit líh podle § 15 odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. c) zákona č. 307/2013 Sb.
28. Podle § 3 zákona č. 676/2004 Sb. *musí být líh ve spotřebitelském balení, vyrobený na daňovém území České republiky nebo na toto území dovezený, označen kontrolní páskou, nestanoví-li tento zákon jinak* (odstavec 1). *Povinnost značit líh má výrobce, dovozce nebo provozovatel daňového skladu, který nabytí líh v režimu podmíněného osvobození od daně, a to v okamžiku jeho uvedení do volného daňového oběhu* (odstavec 2). Okamžikem, kdy bylo dlužníkovi doručeno rozhodnutí o odnětí povolení k provozování daňového skladu (6. 8. 2012), došlo k uvedení neznačeného lihu do volného daňového oběhu a dlužník byl povinen předmětný líh označit. Celní úřad se o existenci neznačeného lihu dozvěděl dne 10. 8. 2012 při inventarizaci zásob dlužníka.
29. Co se týče povinnosti značit líh, který není ve spotřebitelském balení, tato povinnost dlužníkovi vznikla až nabytím účinnosti nového zákona č. 307/2013 Sb. o povinném značení lihu, tj. dne 1. 12. 2013. Z § 15 odst. 1 zákona č. 307/2013 Sb. vyplývá, že *je zakázáno nakládat s neznačeným lihem*. Odstavec 2 pak taxativně vymezuje případy, jaký líh se pro účely zákona považuje za líh neznačený. Podle § 15 odst. 2 písm. c) zákona č. 307/2013 Sb. *se neznačeným lihem pro účely tohoto zákona rozumí líh, který není ve spotřebitelském balení s výjimkou lihu, který je 1. osvobozen od spotřební daně nebo podmíněně osvobozen od spotřební daně, 2. umístěn před jeho značením v daňovém skladu podle zákona o spotřebních daních nebo v jiných prostorách povolených nebo určených správcem daně, 3. dovezen na daňové území České republiky ze třetích zemí pod celním dohledem a následně umístěn v celním skladu, ve svobodném pásmu nebo svobodném skladu, anebo dočasně uskladněn na místě povoleném nebo určeném celním úřadem, 4. výsledkem pěstitelského pání ovoce podle zákona o lihu, nebo 5. dovážen fyzickou osobou pro její osobní potřebu; to neplatí, pokud se tento líh nachází v prostoru, ve kterém dochází ke konečnému prodeji lihu*. Den účinnosti zákona č. 307/2013 Sb. tak správní orgány považovaly za den, kdy se o porušení povinnosti označit líh, který není ve spotřebitelském balení, dozvěděly.
30. Vzhledem k tomu, že celní úřad nezažijl řízení o správních deliktech dle § 19 odst. 1 písm. a) zákona č. 676/2004 Sb., resp. dle § 59 odst. 1 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb. do dvou let, kdy se o nich dozvěděl, odpovědnost za správní delikty zanikla (§ 24 odst. 3 zákona č. 676/2004 Sb. a § 71 odst. 3 zákona č. 307/2013 Sb.). Celní úřad proto nerozhodoval o propadnutí věci, neboť tímto způsobem lze rozhodnout v případě spáchání správního deliktu (§ 21 zákona č. 676/2004 Sb., nebo § 68 zákona č. 307/2013 Sb.), ale rozhodl o zabránění věci podle § 22 zákona č. 676/2004 Sb., resp. § 69 zákona č. 307/2013 Sb. Podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 676/2004 Sb. *nebylo-li uloženo propadnutí věci uvedené v § 21 odst. 1 písm. a) nebo b), lze rozhodnout, že se taková věc zabírá, jestliže náleží pachateli správního deliktu, kterého nelze za správní delikt stíhat*. Obdobně z ustanovení § 69 odst. 1 zákona č. 307/2013 Sb. plyne, že *pokud správní orgán neuložil propadnutí věci podle § 68 odst. 1, rozhodne o jejím zabránění*. Podle § 69 odst. 2 písm. a) předmětného zákona *se o zabránění věci rozhodne, pokud náleží pachateli, kterého nelze za správní delikt stíhat*.

31. Argumentaci žalobce, že v důsledku inhibitoria souvisejícího s daňovou exekucí nemohl s věcmi nijak nakládat (tedy ani předmětný líh označit), žalovaný zvažoval při posouzení odpovědnosti dlužníka (resp. žalobce) za předmětné správní delikty v rámci liberačních důvodů stanovených v § 24 odst. 1 zákona č. 676/2004 Sb., a shodně i v § 71 odst. 1 zákona č. 307/2013 Sb., podle nichž *„právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.“*
32. Na straně 4 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že *„[p]ovinnost daná ust. § 204 odst. 2 daňového řádu (...) se vztahuje k daňové exekuci prodejem movitých věcí a nemá se značením lihu, resp. s jeho zabráním nic společného.“* Plnění předmětné povinnosti tedy podle žalovaného nepředstavovalo liberační důvod.
33. Podle § 204 daňového řádu *věci, které mají být prodány, určí daňový exekutor v soupisu věcí* (odstavec 1). *Se sepsanými věcmi nesmí dlužník nakládat. Právní jednání, kterým dlužník porušil tuto povinnost, je neplatné* (odstavec 2). Zákaz nakládání se sepsanými věcmi (inhibitorium) se týká právních úkonů, jimiž by dlužník ztížil možnost uspokojení vymáhané pohledávky. Dlužník tedy není oprávněn věc prodat, darovat či jinak zcizit, zatížit ji věcným břemenem nebo zástavním právem, pronajmout ji nebo věc opustit či ji zničit (srov. Lavický, P. in Baxa, J. a kolektiv. *Daňový řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2011). Porušení této povinnosti vede k neplatnosti takto učiněného jednání (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 1811/2000, publikovaného v časopise Soudní judikatura č. 134/2001).
34. Oproti tomu nakládáním s lihem se podle § 2 písm. p) zákona č. 676/2004 Sb. rozumí *jeho prodej, doprava, skladování, distribuce, přeprava, převzetí, držení, dovoz nebo vývoz*. Obdobně podle § 6 zákona č. 307/2013 Sb. se *nakládáním s lihem pro účely tohoto zákona rozumí výroba, zpracování, prodej nebo jiný převod, přeprava, doprava, skladování, převzetí, užití, držení, dovoz nebo vývoz lihu*.
35. Z výše uvedeného vyplývá, že význam pojmu „nakládání“ obsažený v § 204 odst. 2 daňového řádu a v § 2 písm. p) zákona č. 676/2004 Sb. (resp. § 6 zákona č. 307/2013 Sb.) je různý. Nakládání ve smyslu zákona o povinném značení lihu zahrnuje v podstatě jakékoli manipulování s lihem; vztahuje se na jeho výrobu, prodej, ale i na samotné skladování, držení nebo užití lihu. Oproti tomu zákaz nakládání se sepsanými věcmi v rámci daňové exekuce (§ 204 odst. 2 daňového řádu) míří na zákaz takového jednání, které by zhoršilo možnost uspokojení vymáhané pohledávky, typicky na zákaz převodu, zatížení věcným břemenem, nebo zničení věci. Je-li dlužníku uložen zákaz nakládání se sepsanými věcmi podle § 204 odst. 2 daňového řádu, neznamená to, že by se na něj nevztahovaly povinnosti vyplývající ze zákona o povinném značení lihu. Splnění povinnosti označit líh v souladu se zákonem o povinném značení lihu totiž nijak neztěžuje uspokojení věřitelů dlužníka v rámci daňové exekuce.
36. Pokud tedy dlužník skladoval neznačený líh, byl povinen dodržet povinnosti, které pro něj vyplývaly ze zákona o povinném značení lihu, i po nařízení daňové exekuce. Poté, co bylo dlužníkovi odňato povolení k provozování daňového skladu, byl povinen označit líh takto uvedený do volného daňového oběhu v souladu se zákonem č. 676/2004 Sb. (líh ve spotřebitelském balení) a po účinnosti zákona č. 307/2013 Sb. i líh, který nebyl ve spotřebitelském balení, nejednalo-li se o výjimky specifikované v § 15 zákona. Poukazem na inhibitorium v rámci daňové exekuce se nelze zprostit povinností, které pro dlužníka

(resp. žalobce) plynou ze zákona o povinném značení lihu. Jak bylo vysvětleno výše, zákaz nakládání se sepsanými věcmi uložený v rámci daňové exekuce podle § 204 odst. 2 daňového řádu dlužníkovi nijak nebrání ve splnění povinnosti označit líh podle § 3 odst. 1 zákona č. 676/2004 Sb., resp. § 15 odst. 1 zákona č. 307/2013 Sb.

37. Námitka nesprávného posouzení důsledků daňové exekuce žalovaným tak není důvodná.
38. Soud odmítá rovněž námitku žalobce, že je dán liberační důvod, neboť sám celní úřad přispěl k vzniklé situaci tím, že exekuci včas neprovedl. Jak bylo zmíněno výše, dlužník byl podle zákona o povinném značení lihu povinen označit líh nacházející se v provozovně Lidická 1322, Kunovice, ihned poté, co mu bylo dne 6. 8. 2012 odebráno oprávnění k provozování daňového skladu. Pokud tuto povinnost nesplnil, nemůže se zbavit veřejnoprávních důsledků takového jednání předpokládaných v zákoně o povinném značení lihu (zabrání lihu) tím, že odpovědnost za vzniklou situaci přisoudí správním orgánům, které podle jeho názoru včas neprovedly daňovou exekuci. Délka trvání daňové exekuce v daném případě nemá vliv na plnění povinností dlužníka podle zákona o povinném značení lihu, neboť důsledky inhibitoria (§ 204 odst. 2 daňového řádu) se nevztahují na povinnosti dlužníka stanovené zákonem o povinném značení lihu. Odkaz žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal soud v dané věci přílehavým, neboť jak správně poznamenal žalovaný na straně 4 až 5 napadeného rozhodnutí, na protiprávním jednání dlužníka se nepodílely celní orgány. Jednání je přičitatelné toliko dlužníkovi, který po odnětí povolení k provozování daňového skladu neoznačil zboží tak, jak mu zákon o povinném značení lihu ukládal.
39. Co se týče namítaného postupu v rozporu se zásadami insolvenčního řízení, ani zde soud žalobci nepřisvědčil. V daném případě nedošlo k porušení zásady rovných možností věřitelů (*par conditio creditorum*) zakotvené v § 5 insolvenčního zákona. Dlužník byl v dané věci trestán za porušení povinností stanovených zákonem o povinném značení lihu tím, že správní orgány rozhodly o zabrání lihu a líh připadl státu podle § 22 odst. 4 zákona č. 676/2004 Sb., resp. § 70 odst. 1 zákona č. 307/2013 Sb. Jednalo se tak o zákonem předvídaný důsledek neplnění veřejnoprávní povinnosti na úseku povinného značení lihu, nikoliv o uspokojení jednoho věřitele na úkor věřitelů jiných, kteří jsou v obdobném postavení.
40. Soud neprováděl dokazování přípisem Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 19. 6. 2015, jímž celní úřad reagoval na dotaz žalobce ohledně možného využití zabraného zboží státem, neboť má za to, že se jedná o důkaz nadbytečný pro projednávanou věc. Předmětem přezkumu je zákonnost rozhodnutí o zabrání lihu, nikoliv hodnocení možného postupu státu při využití zabraných výrobků. Z popsání důvodu se soud blíže nevěnoval úvahám, zda líh, který připadl státu, může být prodán v dražbě, případně za jakých podmínek, neboť pro přezkum napadeného rozhodnutí žalovaného jsou takové úvahy bezpředmětné. Byl-li neznačený líh státem zabrán, připadl do majetku státu (§ 22 odst. 4 zákona č. 676/2004 Sb., resp. § 70 odst. 1 zákona č. 307/2013 Sb.), proto i případný výtěžek z jeho prodeje v dražbě bude příjmem státu, nikoliv příjmem majetkové podstaty dlužníka. Ostatně podrobnou argumentaci v tomto směru obsahuje vyjádření žalovaného k žalobě, na něž soud na tomto místě odkazuje.
41. Nad rámec výše uvedeného lze doplnit, že přestože součástí předloženého správního spisu nebyly dokumenty týkající se daňové exekuce ani rozhodnutí, jímž bylo dlužníkovi odejmuto povolení k provozování daňového skladu, soud nevyžadoval od žalovaného

doplnění spisového materiálu v tomto směru, neboť předmětné skutečnosti nebyly mezi účastníky sporné.

V. Závěr a náklady řízení

42. Soud tak na základě výše uvedených závěrů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. 4. 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu